

Z Barcelony do Bejrútu – práca s utečencami

Barcelončan vysvetľuje, ako Libanon prežíva drámu sýrskych utečencov, a aká je jeho každodenná skúsenosť v multikultúrnej spoločnosti, kde spolu musia žiť vo vratkej rovnováhe ľudia rôzneho náboženského a politického presvedčenia.

26.01.2016

„Je jasné, že existujú výnimky, ale som presvedčený, že celkovo idú Libanonci príkladom (v tom, ako prijímajú utečencov). Musíme si uvedomiť, že Libanon bol roky okupovaný Sýriou. Sýrčania to tam kontrolovali a občas ich ponižovali. Teraz by sa mohli Libanonci za toto utrpenie revanšovať, ale neurobili to. Ekonomická situácia v Libanone je oveľa horšia ako v Španielsku a ľudia ani nenapadne, že by Sýrčanov kvôli kríze nemohli prijať.“

Rafael Peró je učiteľ z Barcelony a žije v Libanone už od roku 2007. V jednej nadácii má na starosti vzdelávacie a asistenčné projekty pre Sýriu, Egypt a Libanon.

Libanon zaujíma výnimočné miesto, keď sa pozrieme na príliv sýrskych utečencov do Európy v posledných mesiacoch. S počtom obyvateľov niečo cez 4 milióny a rozlohou len 10 452 štvorcových kilometrov, prijala

táto krajina podľa agentúry ACNUR (agentúra OSN pre utečencov) milión utečencov.

Takýto rozsah utečeneckej krízy môže ľudí zaskočiť. Rafael má už predchádzajúce skúsenosti s prisťahovalcami v štvrti Raval v Barcelone a preto teraz v Libanone navrhuje túto cestu: „Dobročinnosť sa musí riadiť nejakým poriadkom, najskôr je potrebné zamerať sa na tých najnúdznejších a logicky na tých, ktorí sú nám najbližšie, a to je rodina. V našej spoločnosti odkladáme túto dobročinnosť, tieto skutky milosrdenstva až na chvíľu, keď máme čas, alebo na také ročné obdobie, ktoré nás už svojou povahou vyzýva k otvorenosti – napríklad Vianoce. Je to lepšie ako nič, ale myslím si, že pre kresťana musia mať dobročinné skutky trvalý charakter.

„Rafa, nerob si starosti: odpustil som im a každý deň sa modlím, aby sa napravili a obrátili.“

Keď sa vrátíme k dráme utečencov: „Na jednej strane sa žiada od Libanonu, aby prijal viac utečencov, a na druhej strane sa v ostatných krajinách pre nich veľmi veľa neurobí“. Libanon sa nachádza vo veľmi delikátnej politickej a ekonomickej situácii. Okrem utečencov zo Sýrie sú tu aj utečenci z Palestíny a Iraku.“

Vďaka svojej práci mohol Rafael Peró zažiť výnimočné situácie: „V prvom projekte v Libanone sme sa starali o irackých utečencov. Pri jednej aktivite bol dvanásťročný chlapec, ktorý prekypoval aktivitou. Chvilku sme spolu hovorili, rozprával mi, ako bol svedkom toho, že zabili časť jeho rodiny kvôli tomu, že boli kresťania. Chcel som do toho vniesť ešte nejaký nadprirodzený pohľad, ale skôr než

som mohol čokoľvek povedať, chlapec dodal: „Rafa, nerob si starosti: odpustil som im a každý deň sa modlím, aby sa napravili a obrátili“.

Medzináboženské spolužitie

Libanonci sú „pohostinní a otvorení ľudia“, ktorí, ako vysvetľuje, žijú náboženskú skutočnosť ako ďalší rozmer spoločenského života. Ľudia môžu byť tak či onak nábožensky formovaní, viacmenej temer všetci veria v Boha. Nemajú problém prejavovať svoju zbožnosť a podľa môjho názoru práve to vytvára náboženské prostredie. Trvám na tom aby sa to robilo prirodzene. Pre neveriacich ľudí nie je toto prostredie na obtiaž a nie sú k ničomu nútení, keď ostatní vyznávajú svoju vieru. Dokážu žiť spontánne a súčasne s úctou k iným. Keď chceš navštíviť mešitu, zobuješ si topánky a keď chceš ísť do kostola,

máš ramená prikryté a nikto ťa za to nebude kritizovať.“

Neznamená to, že neexistujú žiadne problémy vzájomného spolužitia rôznych vyznaní. „V Libanone je náboženská sloboda, ale v rámci nej je viacero odlišností. Napríklad moslimovia majú veľkú úctu ku kresťanským kňazom, a nikoho neuráža, keď vidí, že sa niekto na ulici modlí ruženec. Ani sa nepopravujú konvertovaní moslimovia, aj keď sú aj takí, ktorí boli za svoju konverziu prenasledovaní“.

Kontrast s Európou

Rafael vysvetľuje, že v týchto prípadoch je dôležité správať sa s taktom, pretože „moslimovia sa cítia zranení, je to ako keby stratili jedno dieťa“. Z ich pohľadu ide o to, aby sa udržala rovnováha, v mnohých prípadoch sa treba správať diskkrétne. V každom prípade našiel Rafael vzor

v postoji svätého Josemaríu: „Veľmi miloval slobodu, rešpektoval každého človeka, a neodsudzoval jeho vyznanie. Každého človeka, nech už pochádzal z akejkoľvek kultúry alebo vyznával akékoľvek náboženstvo, si veľmi vážil a súčasne mu dokázal odovzdávať kresťanskú vieru prirodzeným a nenásilným spôsobom. Snažíme sa to robiť rovnako a ľudia si to uvedomujú a tak to akceptujú“.

V porovnaní s Libanonom má Rafael dojem, že my, európski kresťania, „dokážeme byť na jednej strane trochu malomeštiacki a na druhej strane prechádzame svojím životom tak rýchle, že na Boha a druhých ľudí ani nemáme čas. Často ľudia pracujú preto, aby zbohatli, a v tom spočíva malosť ako pre spoločnosť, tak aj pre samotného človeka. Je potrebné, aby sa človek prácou rozvíjal a súčasne sa rozvíjal s tými druhými.“

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/z-
barcelony-do-bejrutu-praca-s-
utecencami/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/z-barcelony-do-bejrutu-praca-s-utecencami/) (07.08.2025)